

F4F-3 Wildcat

eduard

1/48 Scale Plastic Model Kit

ProfiPACK
edition

item No. 82201

Na začátku války v Pacifiku byl Wildcat hlavním stíhacím letounem na palubách amerických letadlových lodí. Zera byla sice rychlejší i obratnější, piloti Wildcatů jim přesto dokázali úspěšně čelit.

Společnost Grumman se stala na počátku 30. let pro US Navy hlavním dodavatelem stíhacích letounů díky dvouplošníku FF a následovníkům F2F a F3F. V roce 1935 již ale dvouplošník zastarával a s prototypem XF4F-1 (tovární označení G-19) Grumman proti jednoplošnému Brewsteru F2A-1 Buffalo v soutěži na nový stíhací letoun neuspěl. U Grummanu pochopili, že dvouplošníkům odzvonilo, a tak nakonec XF4F-1 přepracovali na celokovový jednoplošník, označený jako XF4F-2 (G-18).

Trup byl převzat jen s malými změnami, zcela nové bylo samozřejmě křídlo, které využívalo nový profil NACA 230. K pohonu byl vybrán motor Pratt & Whitney R-1830-66 Twin Wasp s jednostupňovým jednorychlostním kompresorem o maximálním výkonu 750 kW (1000 hp). Palivová nádrž byla umístěna pod kokpitem a měla objem 415 l, za pilotní sedačkou pak byla umístěna ještě nouzová nádrž (75 l). Výzbroj tvořily dva kulomety ráže 7,62 mm v trupu a dva kulomety 12,7 mm v křídle. Pod křídlo také mohly být zavěšeny dvě bomby ráže 45 kg (100 lb). Z předchozích konstrukcí byl převzat složitý podvozek, který pilot zatahoval ručně pomocí kliky do trupu.

První let XF4F-2 byl proveden 2. září 1937, v dubnu 1938 pak proběhly porovnávací zkoušky s XF2A-1 Buffalo a se Seversky XFN-1. Prototyp Wildcatu byl sice nejrychlejší, dosáhl 466 km/h oproti 450 km/h u Buffala a 402 km/h u XFN-1, ovšem požadavek námořnictva na rychlost alespoň 482 km/h nesplnil. Wildcat byl navíc oproti Buffalu hůře ovladatelný, měl komplikovanější motor a jeho konkurent měl hydraulicky ovládaný podvozek. Byl to tedy Brewster, kdo obdržel objednávku. U Grummanu se ale nevzdali a začali pracovat na vylepšené verzi XF4F-3 (G-36).

Na třetí pokus

Trup byl prodloužen na 8,53 m ale jinak byl převzat téměř beze změny. Bylo také zvětšeno rozpětí křídel (z 10,36 m na 11,58 m), která dostala hranatější půdorysný tvar. K pohonu byl vybrán motor P&W XR-1830-76 s dvoustupňovým a dvourychlostním kompresorem o výkonu 890 kW (1200 hp). Prototyp absolvoval první let 12. února 1939 a dosáhl rychlosti 537 km/h. Protože se opožďovaly dodávky již objednaných Brewsterů Buffalo, rozhodlo se námořnictvo 8. srpna 1939 zadat Grummanu stavbu 54 Wildcatů, jak byl nový letoun pojmenován. První z nich byl dodán v únoru 1940.

Sériové F4F-3 doznaly změny výzbroje. Trupové kulomety ráže 7,62 mm byly odstraněny, namísto toho byly v křídle instalovány čtyři zbraně ráže 12,7 mm. Křídlo F4F-3 ještě nemělo sklápěcí mechanismus, ten byl zaveden až u verze F4F-4 a jednalo se o zajímavou inovaci, jejímž iniciátorem byl Leroy Grumman. Ten navrhl systém Sto-Wing s otočným čepem. Namísto běžného zvednutí byly kolem něj vnější části křídla přiklopeny k trupu. U F4F-4 byla také posílena výzbroj na šest kulometů ráže 12,7 mm v křídle.

V britských službách

Ještě dříve, než nový letoun objednalo americké námořnictvo, přispěla se svou objednávkou Francie, která objednala 81 kusů s exportním označením G-36A. Tyto letouny byly poháněny motorem Wright R-1820-G205A-2 Cyclone s jednostupňovým, dvourychlostním kompresorem o výkonu 850 kW (1000 hp). Výzbroj mělo tvořit šest kulometů

Darne ráže 7,5 mm. Do Francie se již ale nedostaly. Po jejím pádu byly přestavěny podle britské specifikace (výzbroj změněna na čtyřici kulometů ráže 12,7 mm) a zaměřily k letectvu britského námořnictva (FAA). Zde sloužily pod názvem Martlet (v lednu 1944 byl změněn na Wildcat). Poslední vítězství zaznamenaly v březnu 1945, kdy sestřelily čtyři Bf 109 nad Norskem. Celkem bylo FAA dodáno na 1200 Wildcatů různých verzí.

Pacifický dráček

Wildcat byl v době útoku na Pearl Harbor nosným typem amerického námořního letectva a jako takový se musel postavit novému a nebezpečnému protivníkovi, japonskému Zeru. Z hlediska výkonů a obratnosti za ním sice zaostával, ale díky robustní konstrukci, poměrně silné pancéřové ochraně a samosvorným nádržím snesl mnohem větší poškození v boji. Kromě toho pomáhala americkým pilotům také správná obranná taktika, kterou zpracoval ještě před vypuknutím války Lt. Cmdr. John S. „Jimmy“ Thach a která po něm dostala název Thach Weave. Spočívala v křížení letových drah spolupracujících letounů, při kterém napadený stroj „přivedl“ nepřítele, kterého měl za zádí, před hlavně kulometů svého kolegy. Během bojů o Guadalcanal pak piloti Wildcatů používali úspěšné taktiku přepadů z velké výšky ve stylu „udeř a zmiz“. V období od 1. srpna do 15. listopadu přišli u Guadalcanalu Američané celkem o 115 Wildcatů a Japonci o 106 Zer. Piloti nepancéřovaných Zer však mnohem častěji ve svém stroji našli smrt.

Mezi významné bitvy, které piloti Wildcatů vybojovali, patří obrana ostrova Wake, při kterém pouhé čtyři letouny USMC bojovaly v prosinci 1941 proti obrovské japonské přesile. Wildcaty byly také hlavní obranou flotily během bitvy v Korálovém moři nebo v bitvě o Midway.

Teprve v roce 1943 se objevily nové americké stíhací letouny, které japonská Zera významně převyšovaly. Grumman nahradil Wildcaty strojem označeným jako F6F-3 Hellcat, Vought pak doplnil výzbroj námořního letectva strojem F4U-1 Corsair. Zkraje roku 1943 tak byla u Grummanu výroba Wildcatů ukončena, nicméně General Motors s ní pokračoval pod označením GM-1 (identický k verzi F4F-4, ale se čtyřmi kulomety) a GM-2 s výkonnějším motorem, který představoval verzi optimalizovanou pro službu na malých eskortních letadlových lodích. Na těchto plavidlech se Wildcaty až do konce války věnovaly také útokům na pozemní, respektive hladinové cíle. Celkem bylo vyrobeno 7860 Wildcatů a Martletů všech verzí.

Tato stavebnice: F4F-3 Wildcat

F4F-3 měly standardní výzbroj čtyřice kulometů ráže 12,7 mm v křídle, které nemělo sklápěcí vnější části. Špatně vyřešená instalace kulometů měla na svědomí jejich časté zasekávání. Nedostatek dvoustupňových kompresorů si vynutil zavedení verze označené F4F-3A, která dostala motor P&W R-1830-90 s jednostupňovým dvourychlostním kompresorem. Tyto stroje byly používány společně se standardními F4F-3, ale kvůli horším výkonům (maximální rychlost jen 502 km/h) nebyly mezi piloty oblíbené. V červnu 1942 bylo 17 kusů F4F-3 a jeden F4F-3A přestavěny na fotoprůzkumné F4F-3P s kamerou Fairchild F-56 umístěnou namísto záložní palivové nádrže za pilotovými zády a jeden exemplář byl v únoru 1943 vybaven plováky a označen jako F4F-3S.

ATTENTION

UPOZORNĚNÍ

ACHTUNG

ATTENTION

注意

Carefully read instruction sheet before assembling. When you use glue or paint, do not use near open flame and use in well ventilated room. Keep out of reach of small children. Children must not be allowed to suck any part, or pull vinyl bag over the head.

Před započetím stavby si pečlivě prostudujte stavební návod. Při používání barev a lepidel pracujte v dobře větrané místnosti. Lepidla ani barvy nepoužívejte v blízkosti otevřeného ohně. Model není určen malým dětem, mohlo by dojít k požití drobných dílů.

INSTRUCTION SIGNS

* INSTR. SYMBOLS

* INSTRUKTION

SINNBILDEN

* SYMBOLES

* 記号の説明

OPTIONAL
VOLBABEND
OHNOUTSAND
BROUSITOPEN HOLE
VYVRTAT OTVORSYMETRICAL ASSEMBLY
SYMETRICKÁ MONTÁŽREMOVE
ODŘÍZNOUTREVERSE SIDE
OTOČITAPPLY EDUARD MASK
AND PAINT
POUŽÍT EDUARD MASK
NABARVIT

PARTS

DÍLY

TEILE

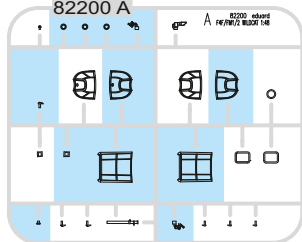
PIÈCES

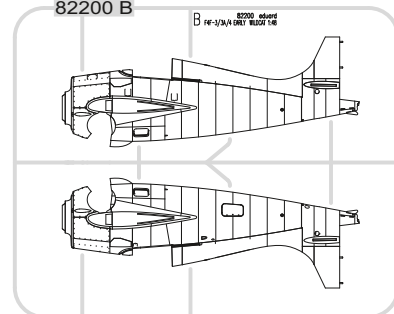
部品

PLASTIC PARTS

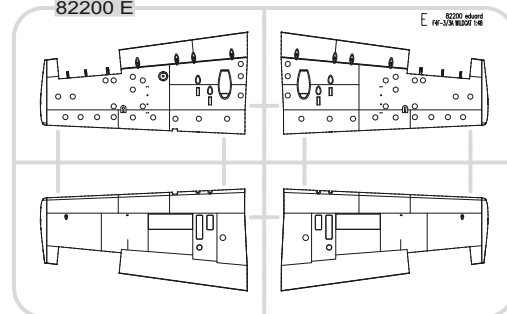
A>

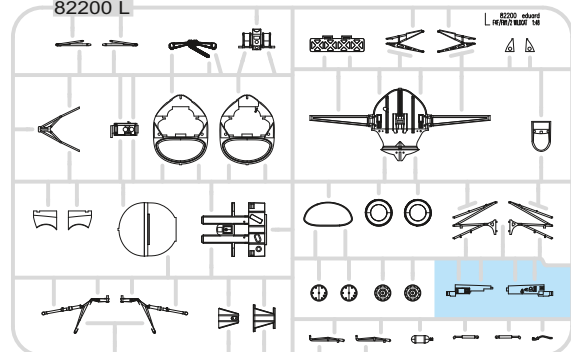
B>

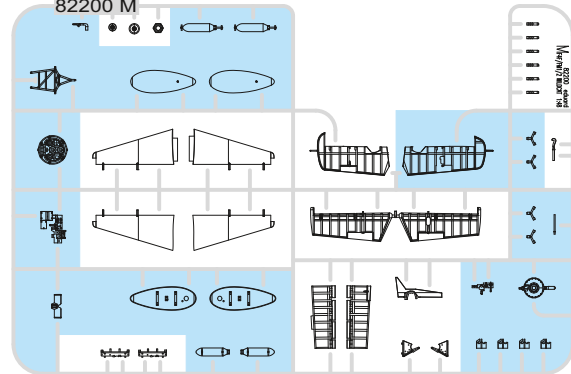
E>

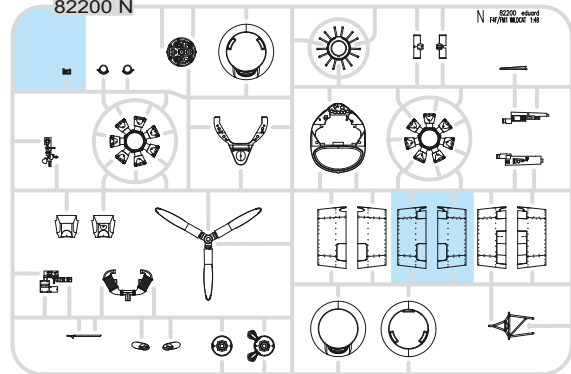
L>

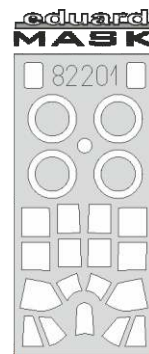
M>

N>

PE - PHOTO ETCHED DETAIL PARTS

-Parts not for use. -Teile werden nicht verwendet. -Pièces à ne pas utiliser. -Tyto díly nepoužívejte při stavbě. - 使用しない部品

COLOURS

BARVY

FARBEN

PEINTURE

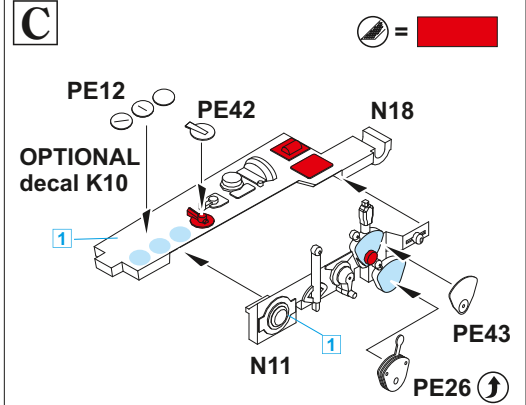
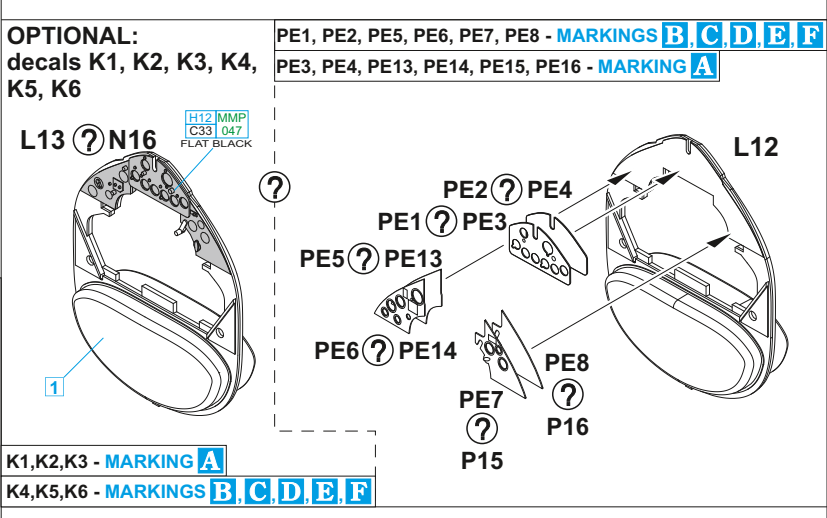
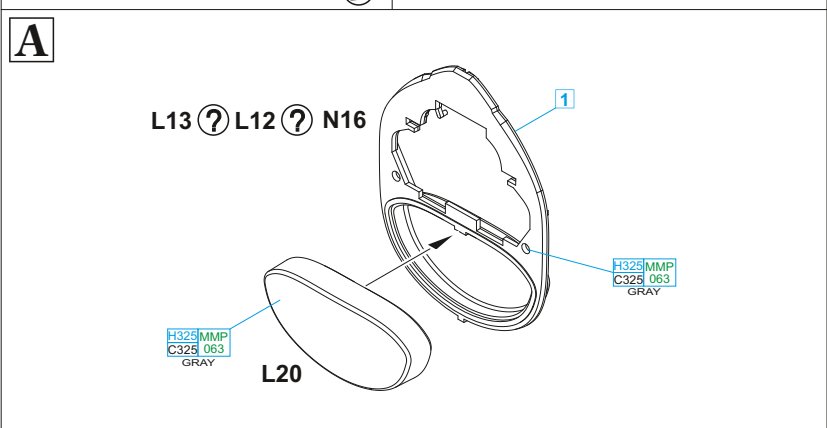
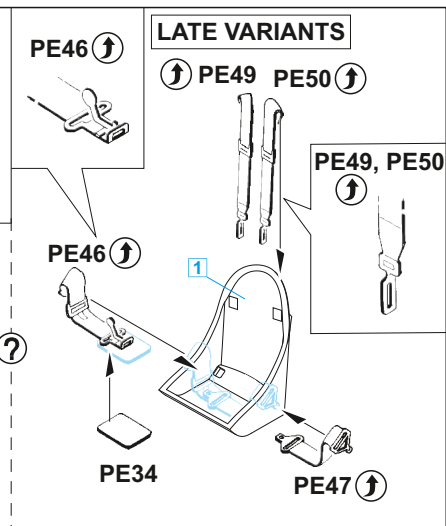
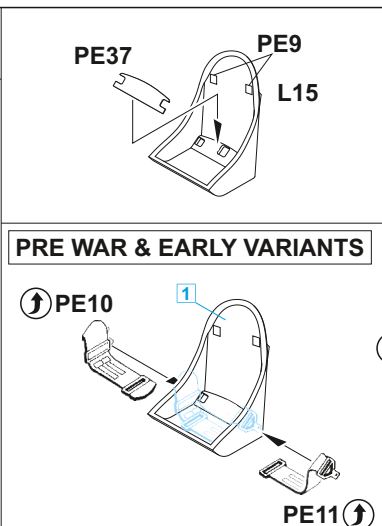
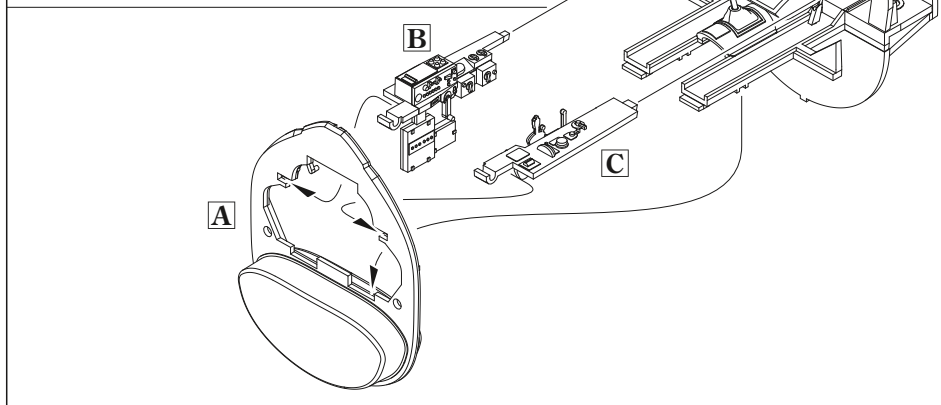
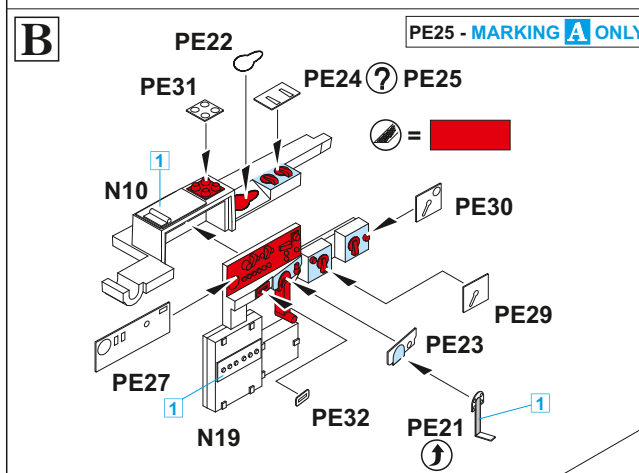
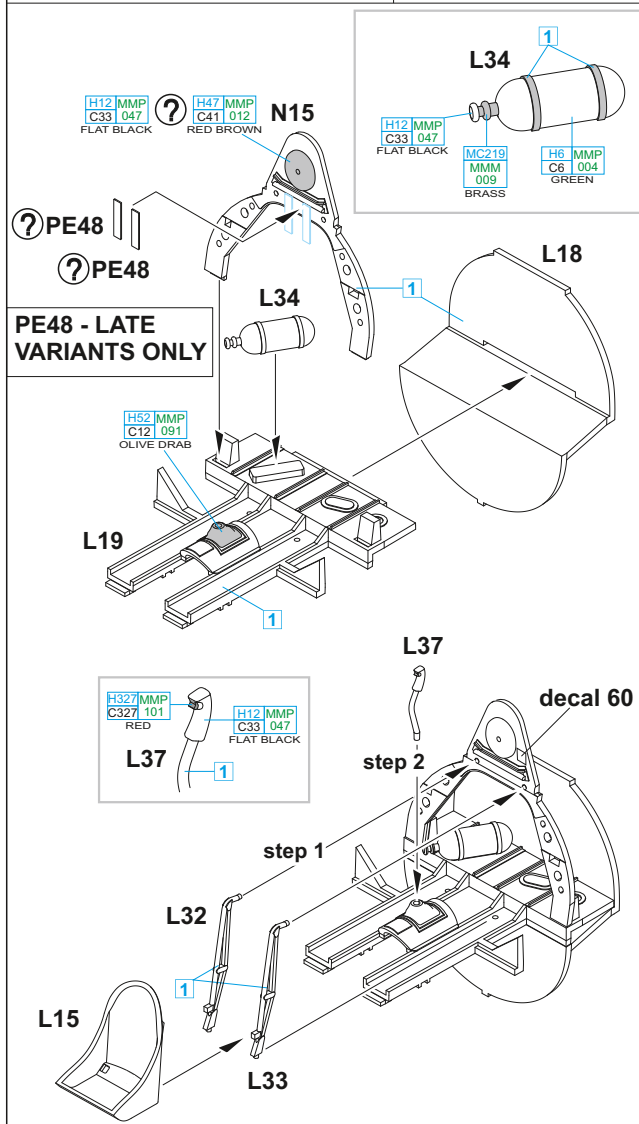

色

GSI Creos (GUNZE)		MISSION MODELS	
AQUEOUS	Mr.COLOR	PAINTS	
H1	C1	MMP-001	WHITE
H2	C2	MMP-047	BLACK
H6	C6	MMP-004	GREEN
H8	C8		SILVER
H12	C33	MMP-047	FLAT BLACK
H26	C66	MMP-012	BRIGHT GREEN
H47	C41	MMP-012	RED BROWN
H52	C12	MMP-091	OLIVE DRAB
H58	C351	MMP-059	INTERIOR GREEN
H77	C137	MMP-040	TIRE BLACK
H85	C45	MMP-040	SAIL COLOR
H90	C47		CLEAR RED
H93	C50		CLEAR BLUE

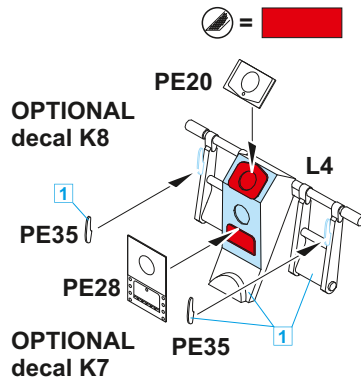
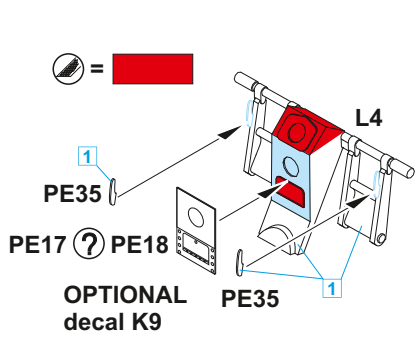
GSI Creos (GUNZE)		MISSION MODELS	
AQUEOUS	Mr.COLOR	PAINTS	
H94	C138		CLEAR GREEN
H306	C306	MMP-118	MEDIUM GRAY
H316	C316	MMP-104	WHITE
H325	C325	MMP-063	GRAY
H327	C327	MMP-101	RED
H329	C329	MMP-041	YELLOW
	C367	MMP-061	BLUE GRAY
Mr.METAL COLOR		METALLICS	
	MC214	MMM-001	DARK IRON
	MC218	MMM-003	ALUMINIUM
	MC219	MMM-009	BRASS
Mr.COLOR SUPER METALLIC		METALLICS	
	SM201	MMC-001	SUPER FINE SILVER

1 = 90% + 10%
 H58 MMP C351 059 INT. GREEN H12 MMP C33 047 FLAT BLACK H47 MMP C41 012 RED BROWN H8 C8 SILVER H8 C8 SILVER
 - MARKING A ONLY

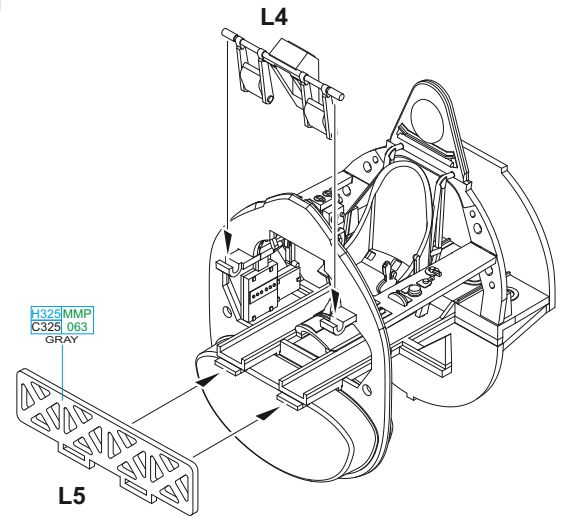

PRE WAR & EARLY VARIANTS

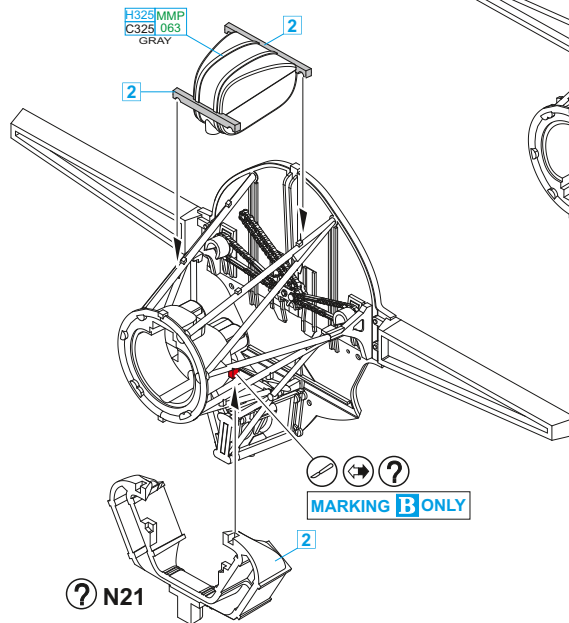
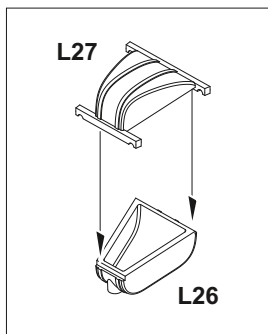
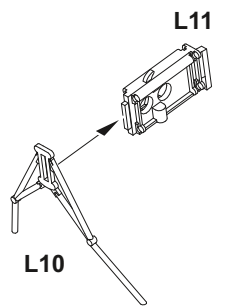
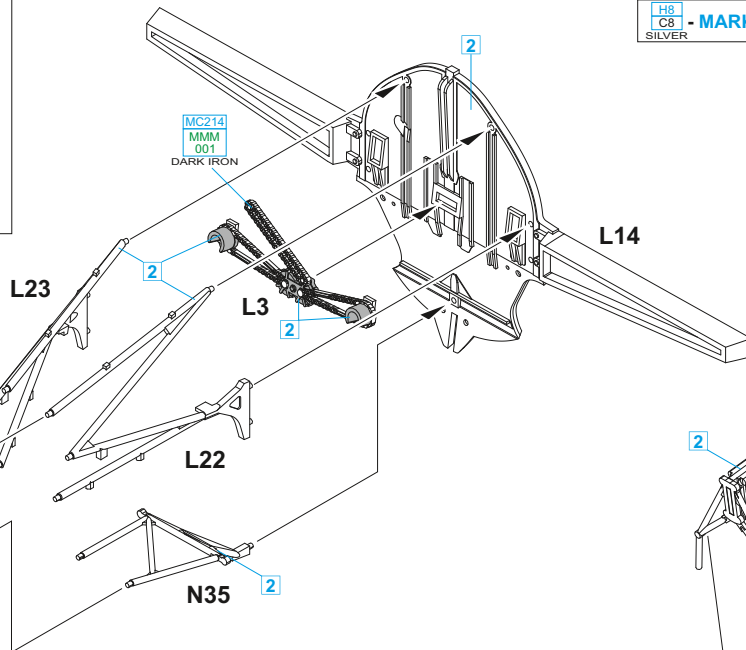
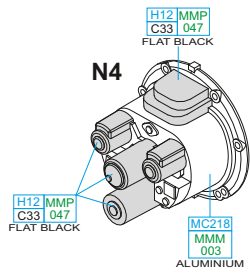
LATE VARIANTS

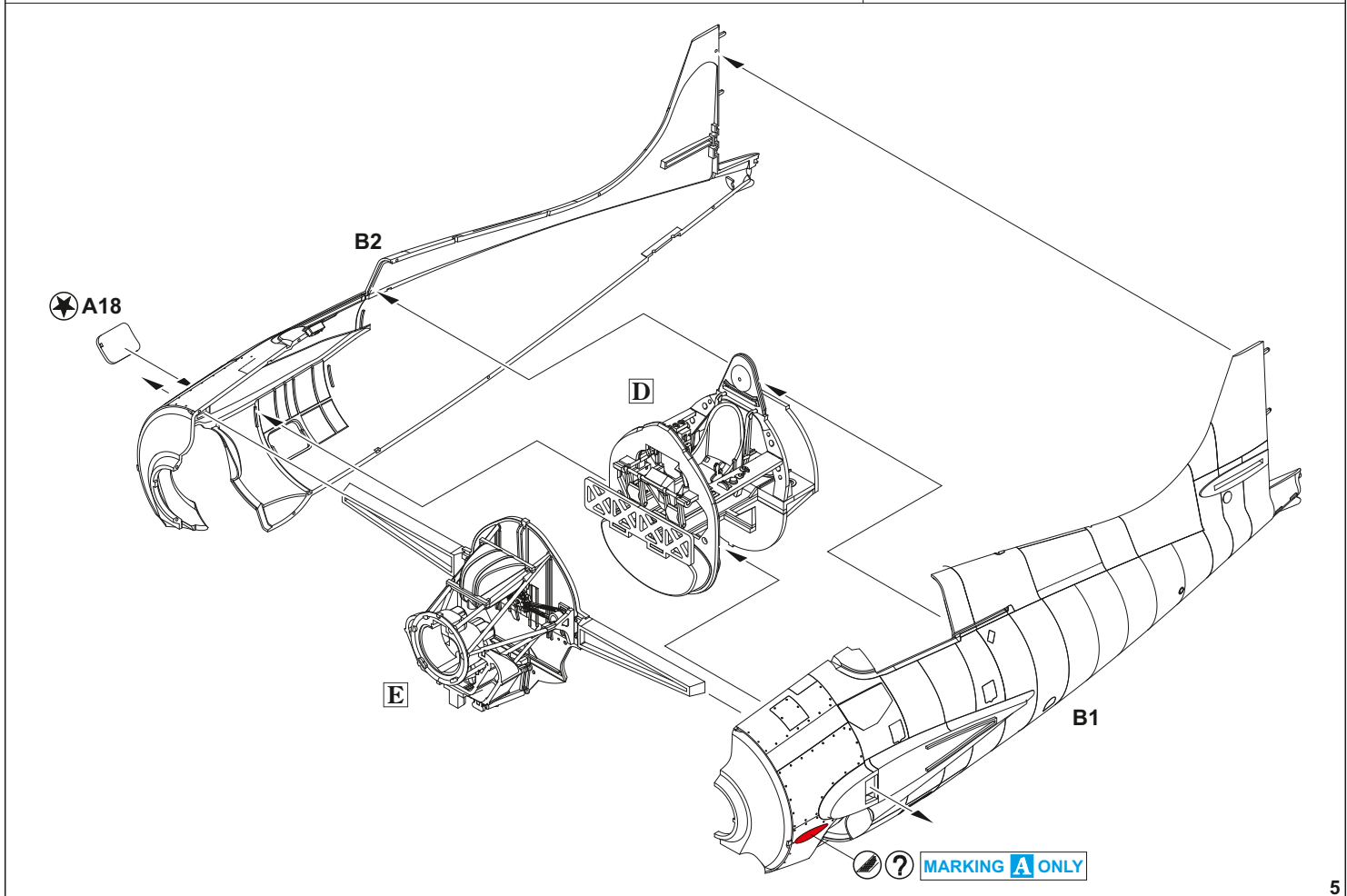
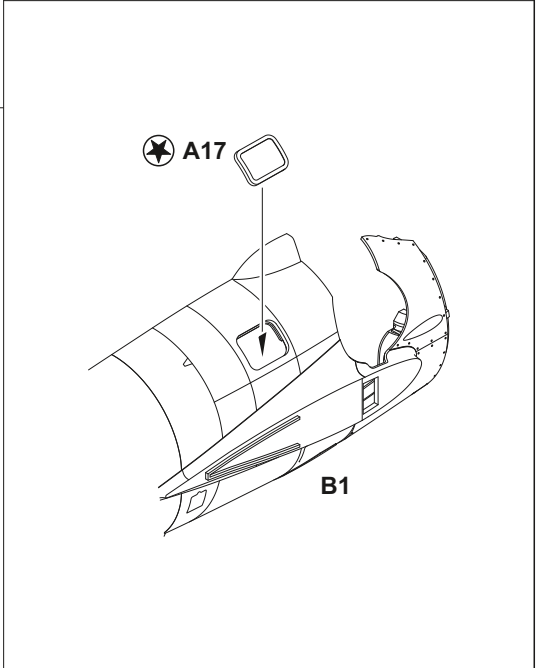
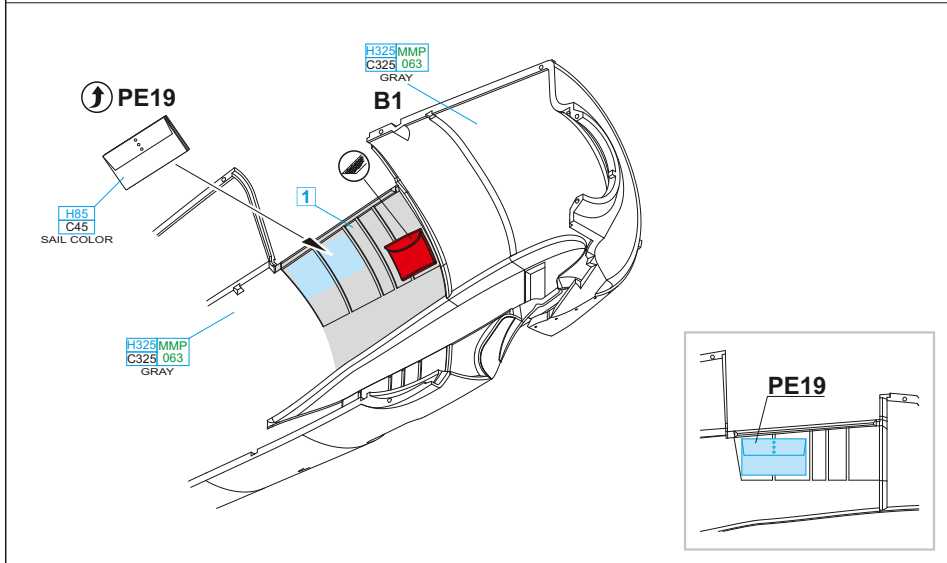
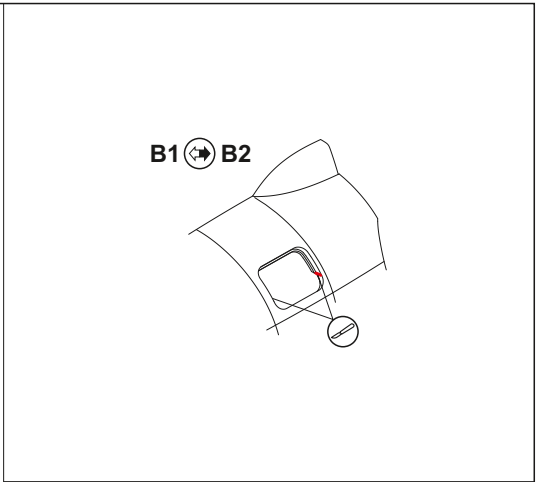
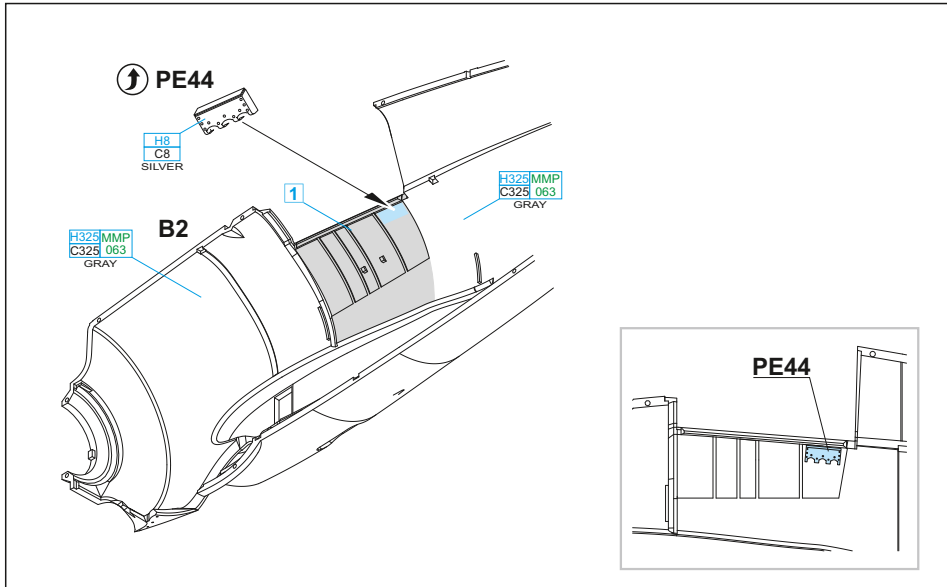
D

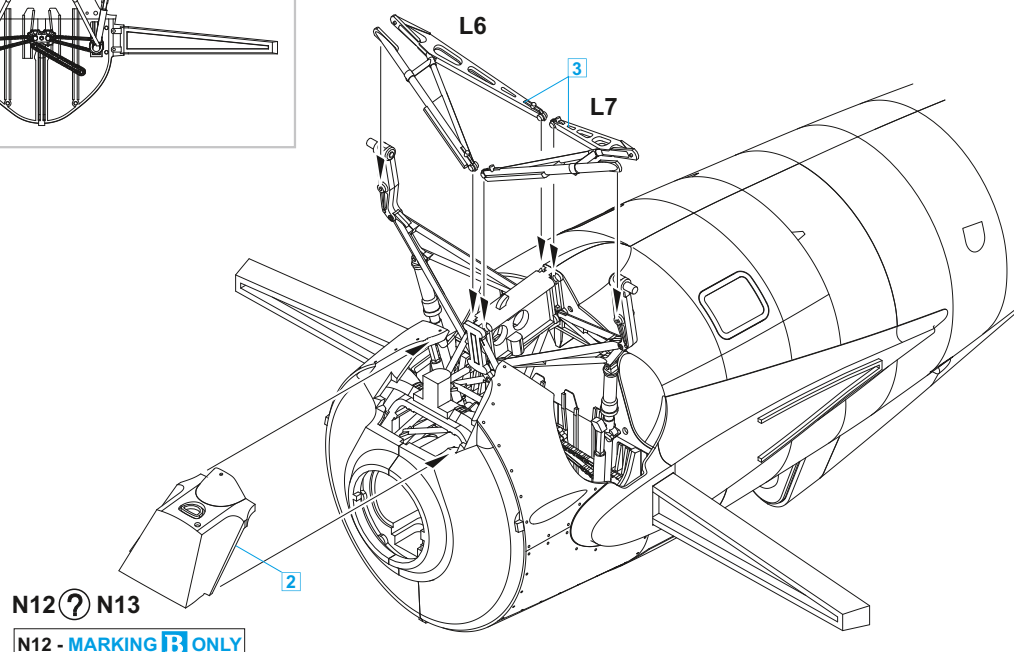
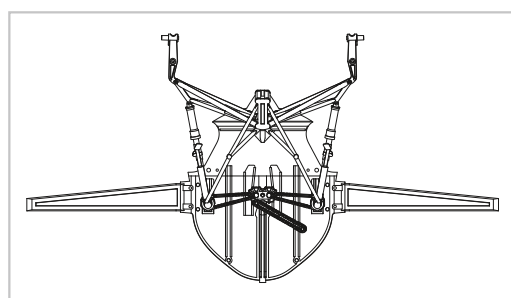
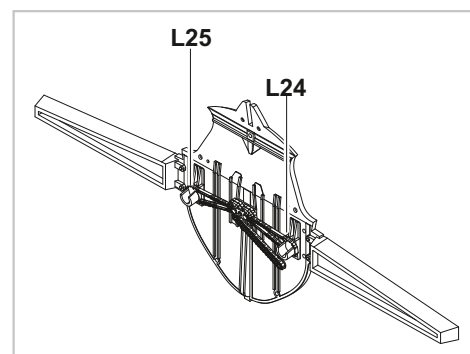
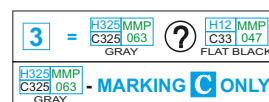
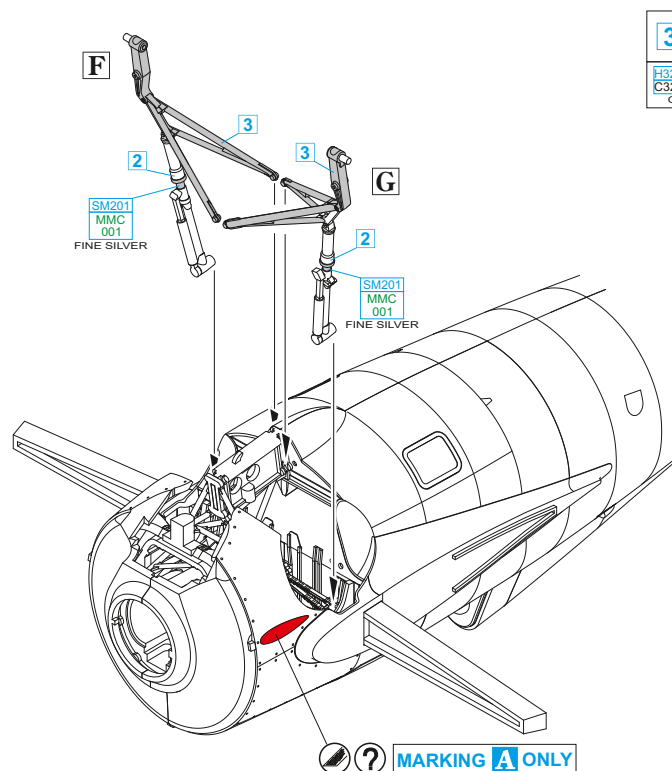
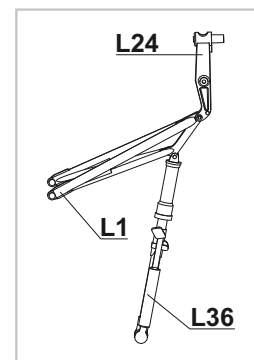
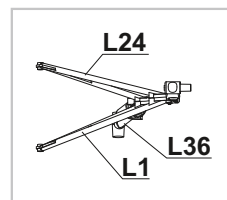
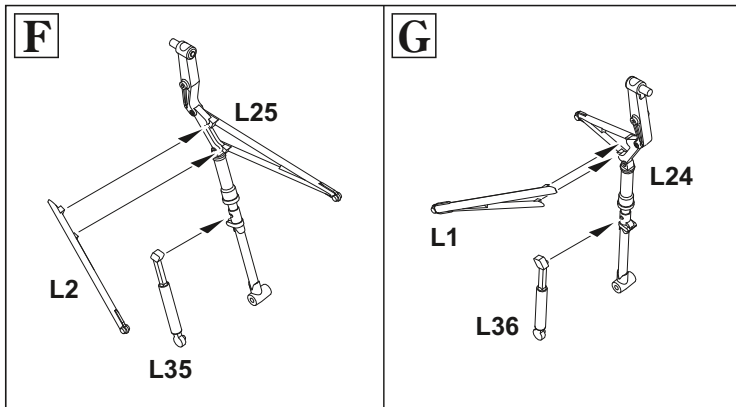

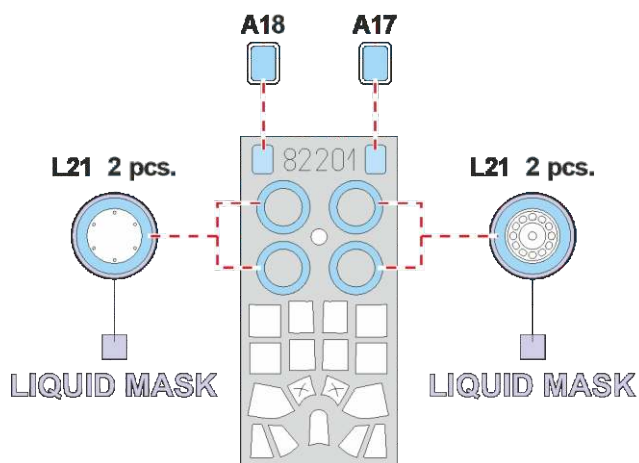
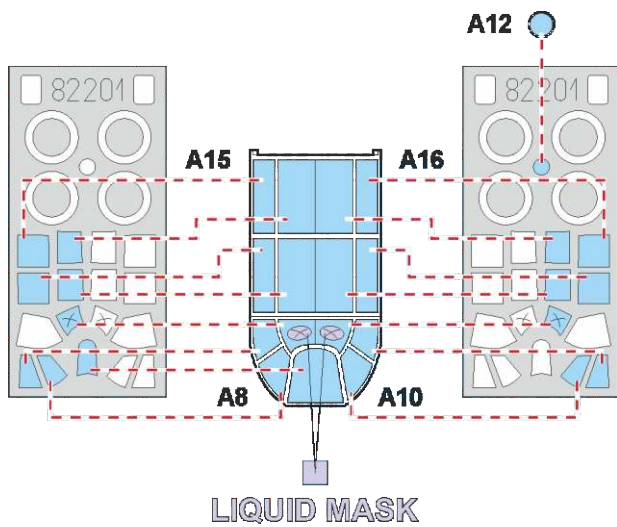
E

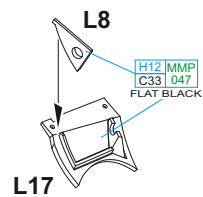
N21 - MARKINGS A, C, D, E, F ONLY

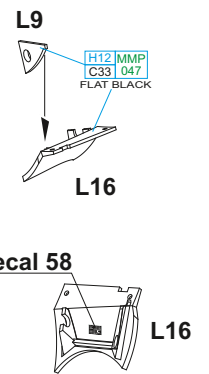

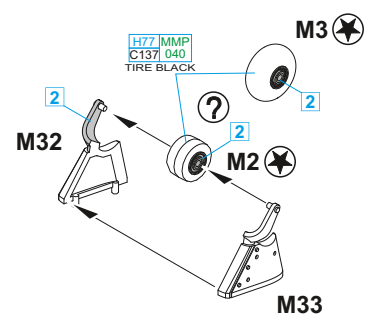
H

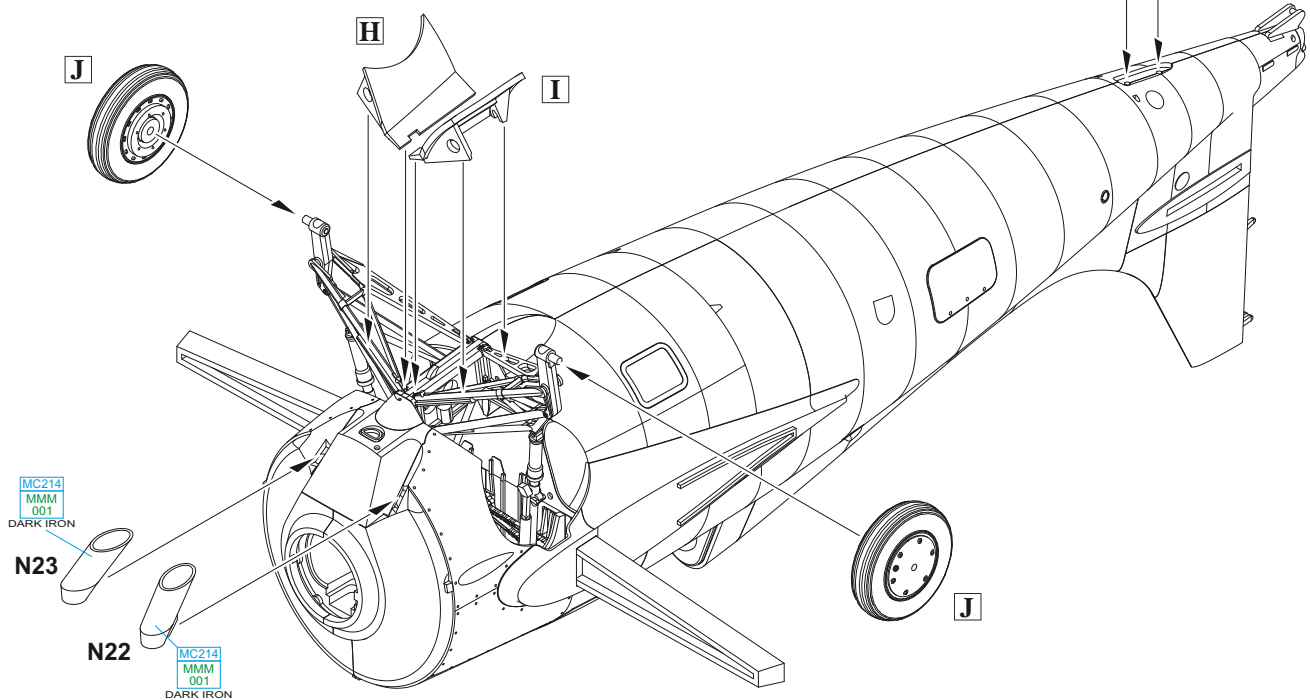
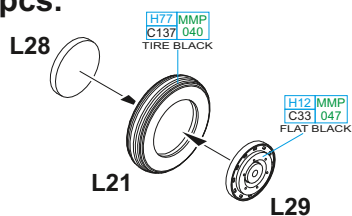
I

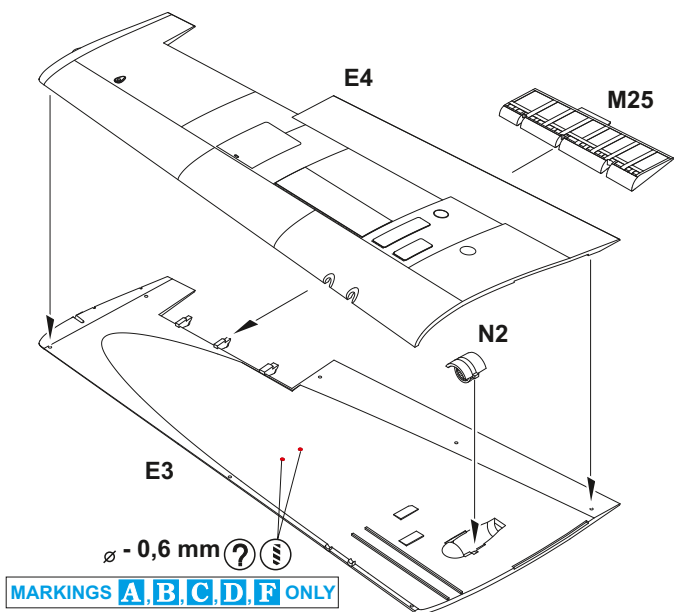
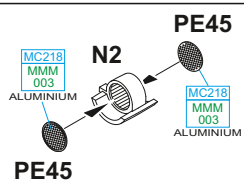
M2 - MARKINGS A, E
M3 - MARKINGS B, C, D, F

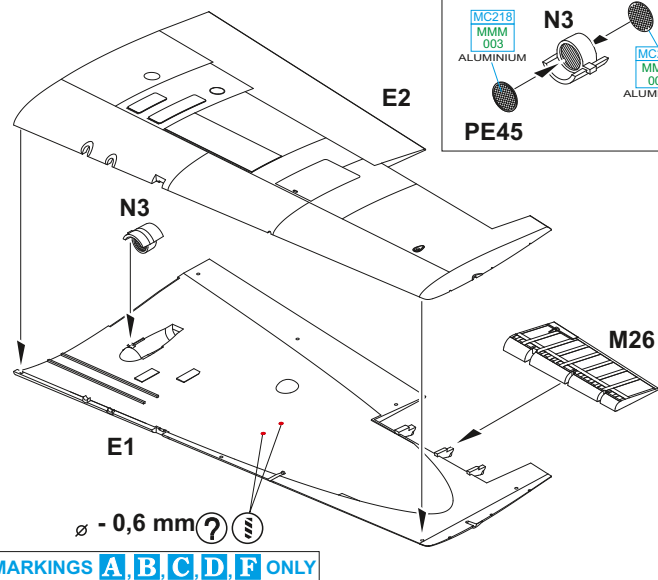
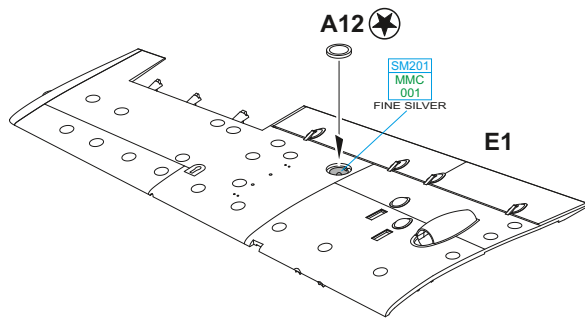
J 2 pcs.

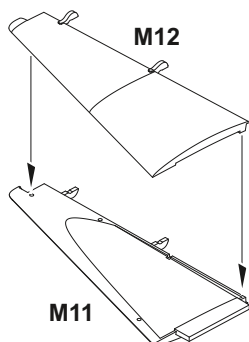
K

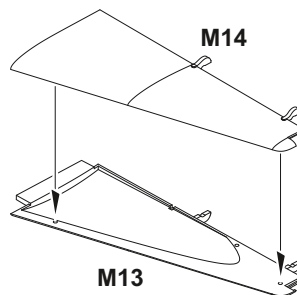
L

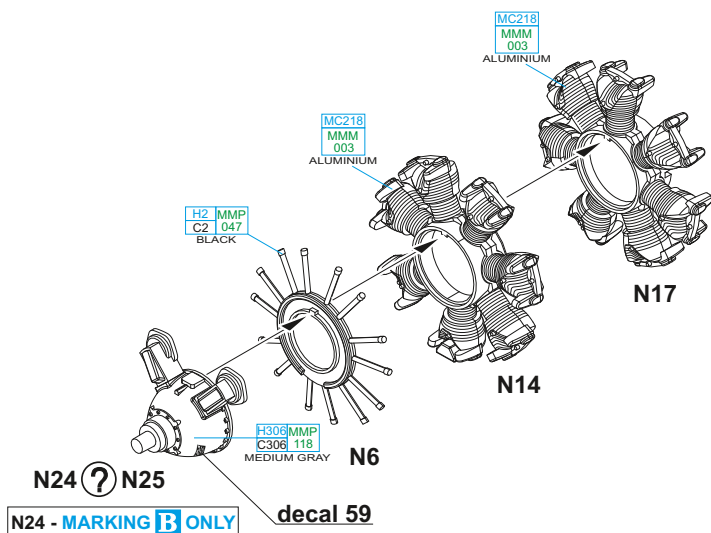
M

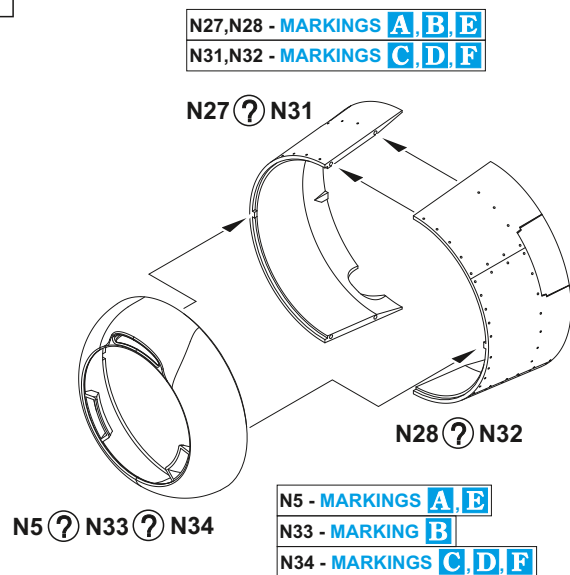
N

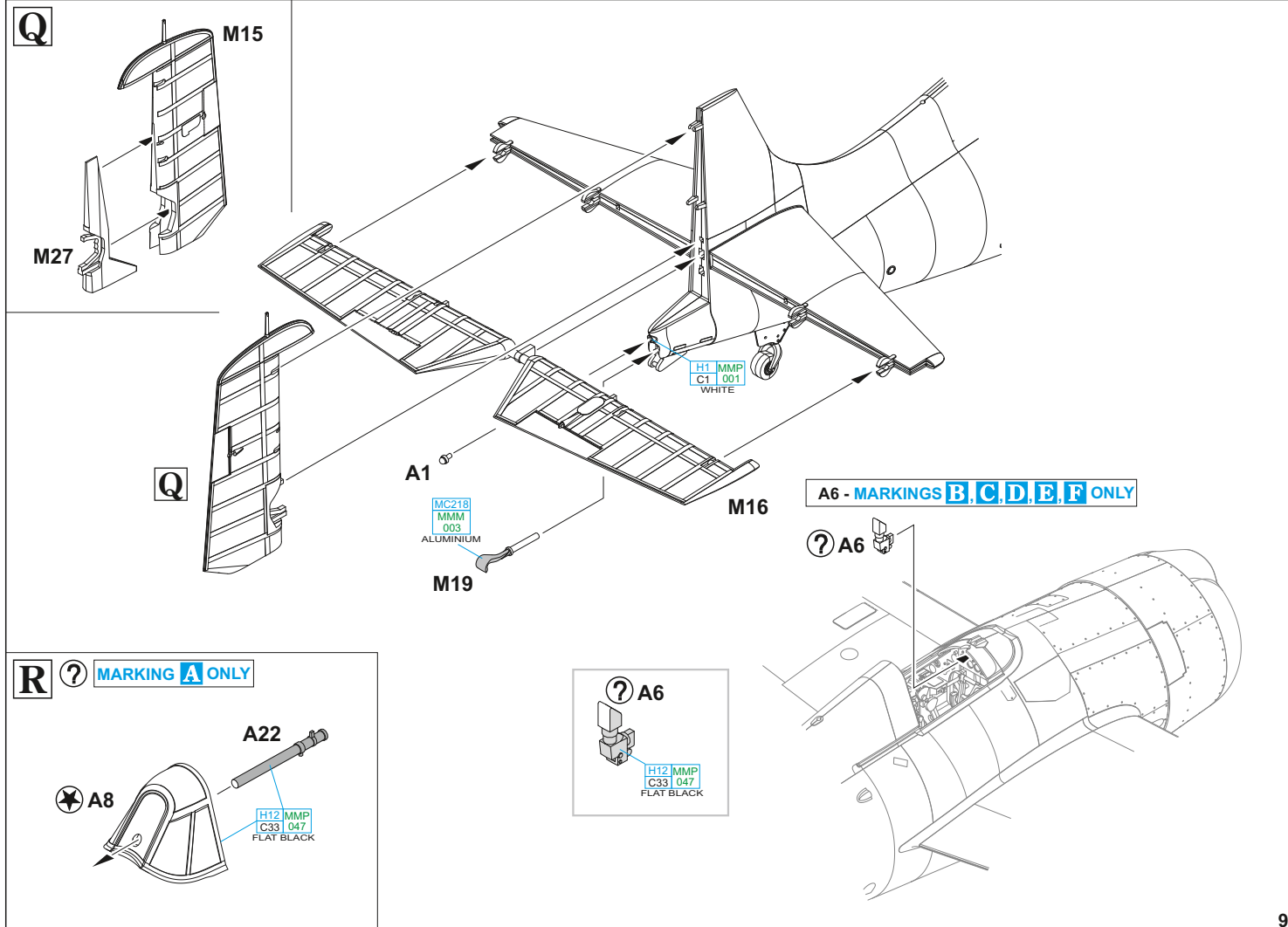
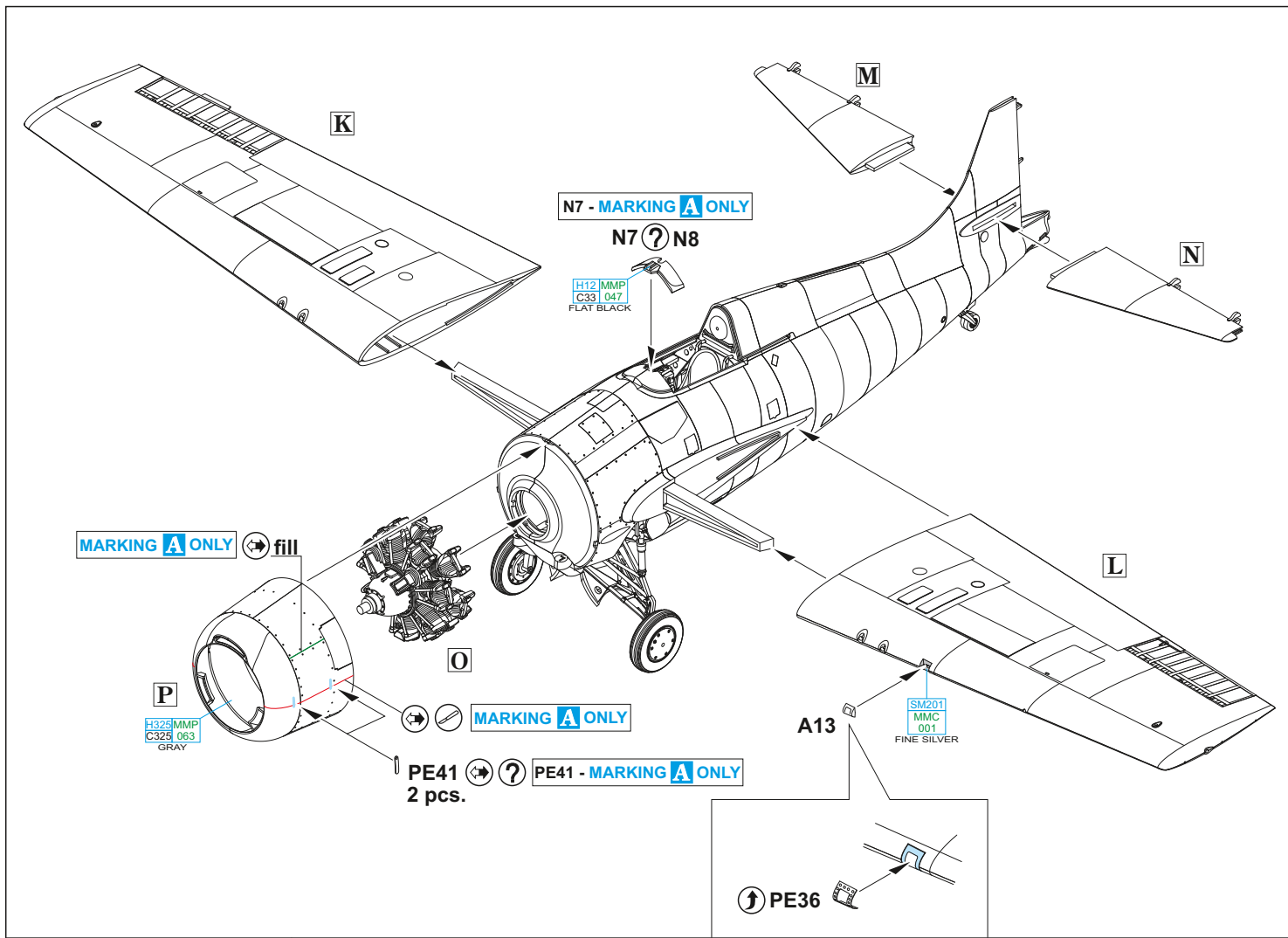

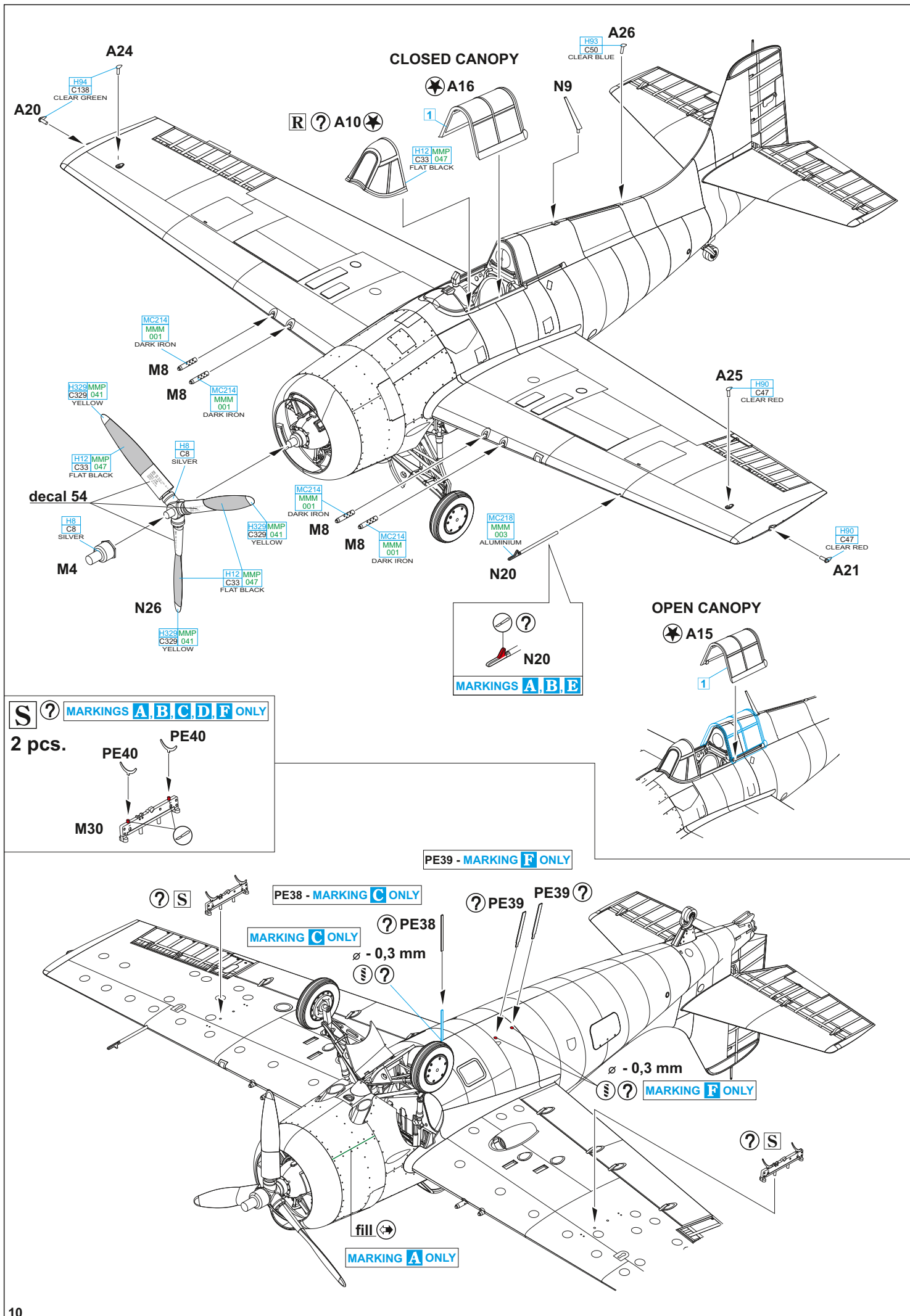
O

P

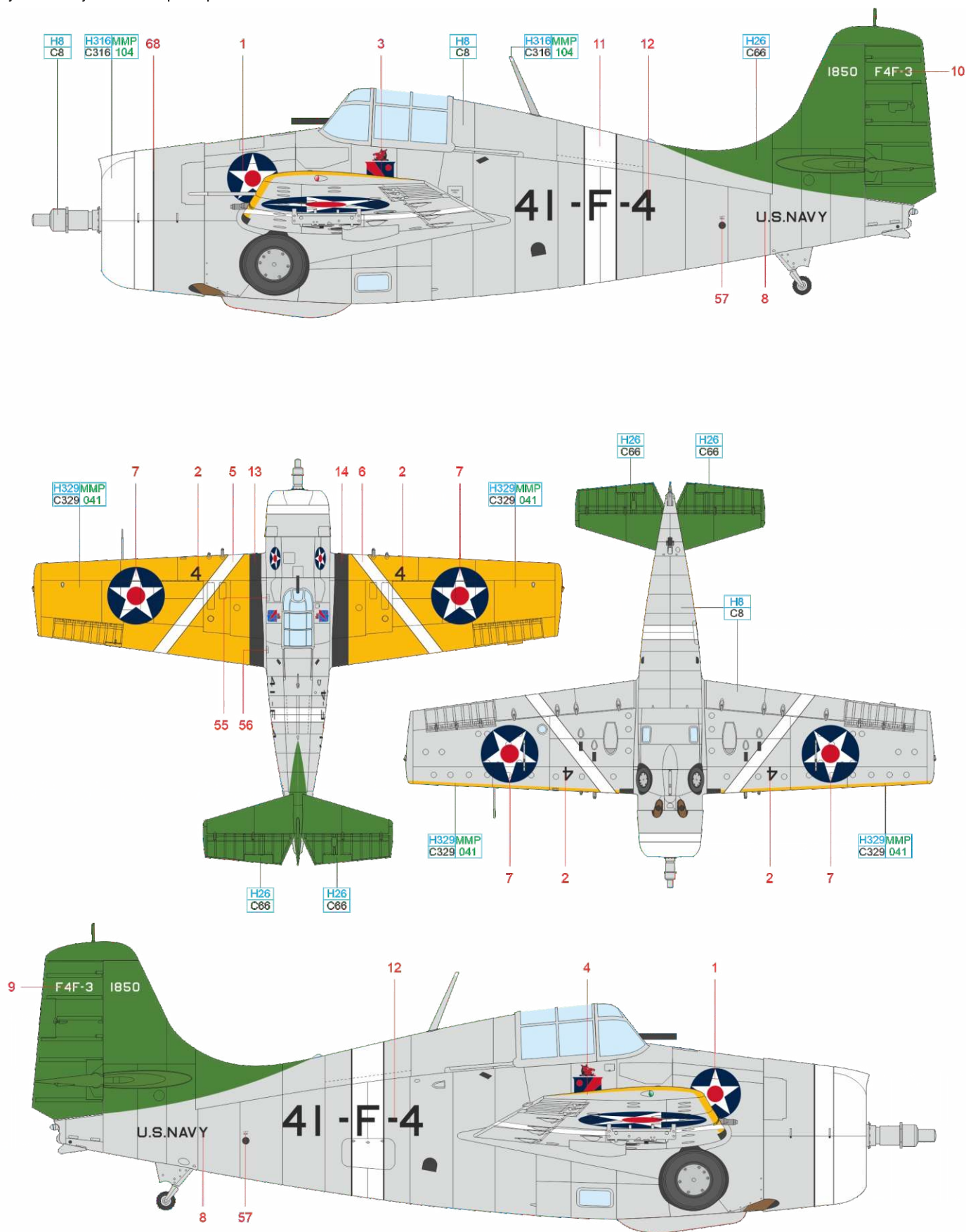

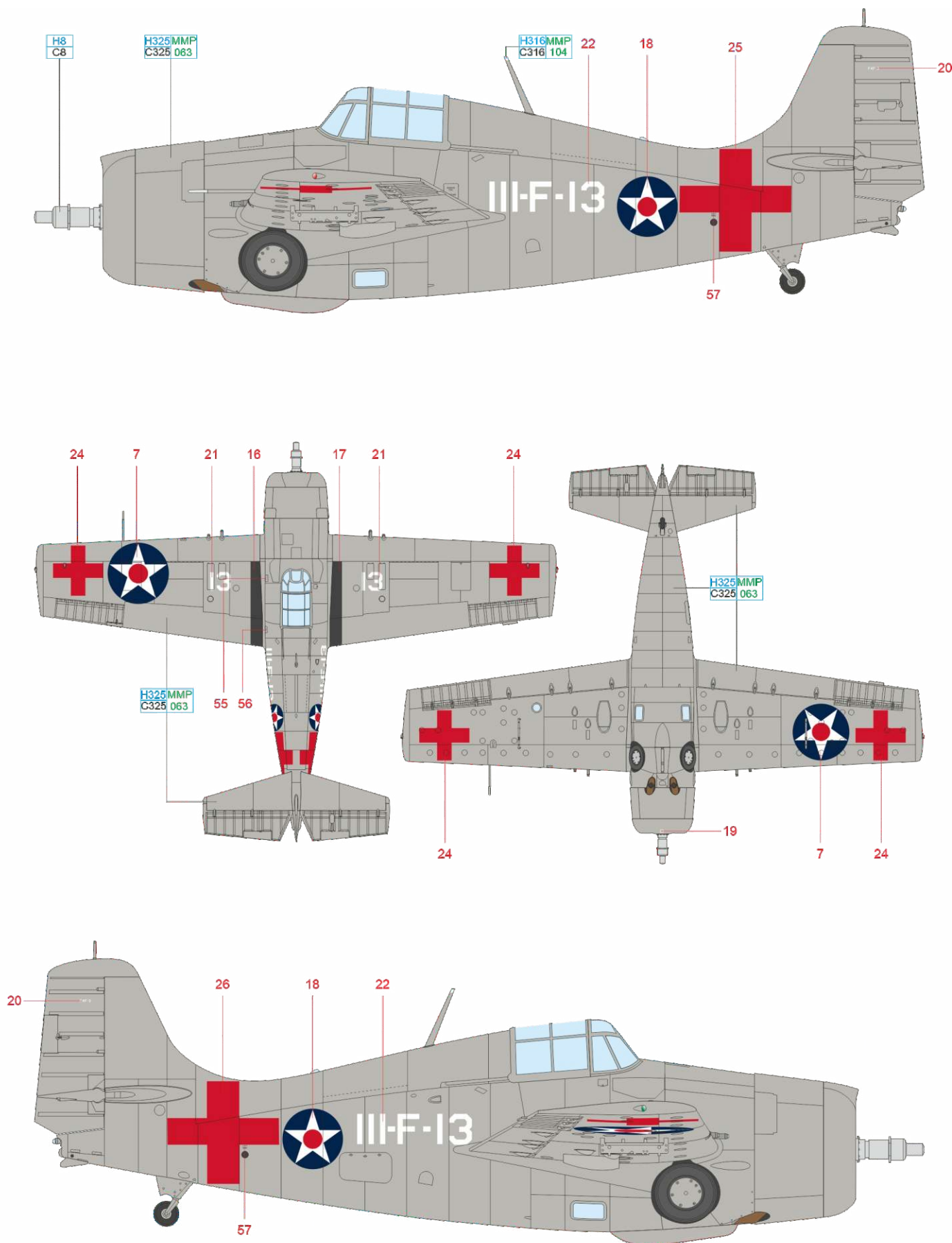
A BuNo. 1850, Lt. Charles Shileds, VF-41, USS Ranger (CV-4), prosinec 1940

První produkční blok Wildcatů, celkem 49 kusů, byl dodán v barevném předválečném schématu, což znamená, že trup a spodní plocha křídla byly nastříkány hliníkovou barvou, horní plocha křídla byla nabarvena barvou žlutou. Znaky na křídle byly ve všech čtyřech pozicích, na trupu byly namalovány buď na přídě, nebo na motorovém krytu. Příslušnost k jednotlivým lodím určovala barva ocasních ploch. V tomto případě se jedná o letadlovou loď USS Ranger (CV-4), která obdržela Wildcaty jako první, následována USS Wap (CV-7). Pruhy na trupu a na křídle, včetně přední části motorového krytu, určovaly příslušnost stroje k jednotlivým sekcím jednotky, v případě bílé barvy se jednalo o druhou sekci. Fotografie zachycují tento stroj ještě před dodáním k jednotce, kdy ještě nebyl vybaven palubními zbraněmi a teleskopickým zaměřovačem. Prvních 19 strojů tohoto výrobního bloku mělo motorový kryt ještě dělený na horní a spodní polovinu.

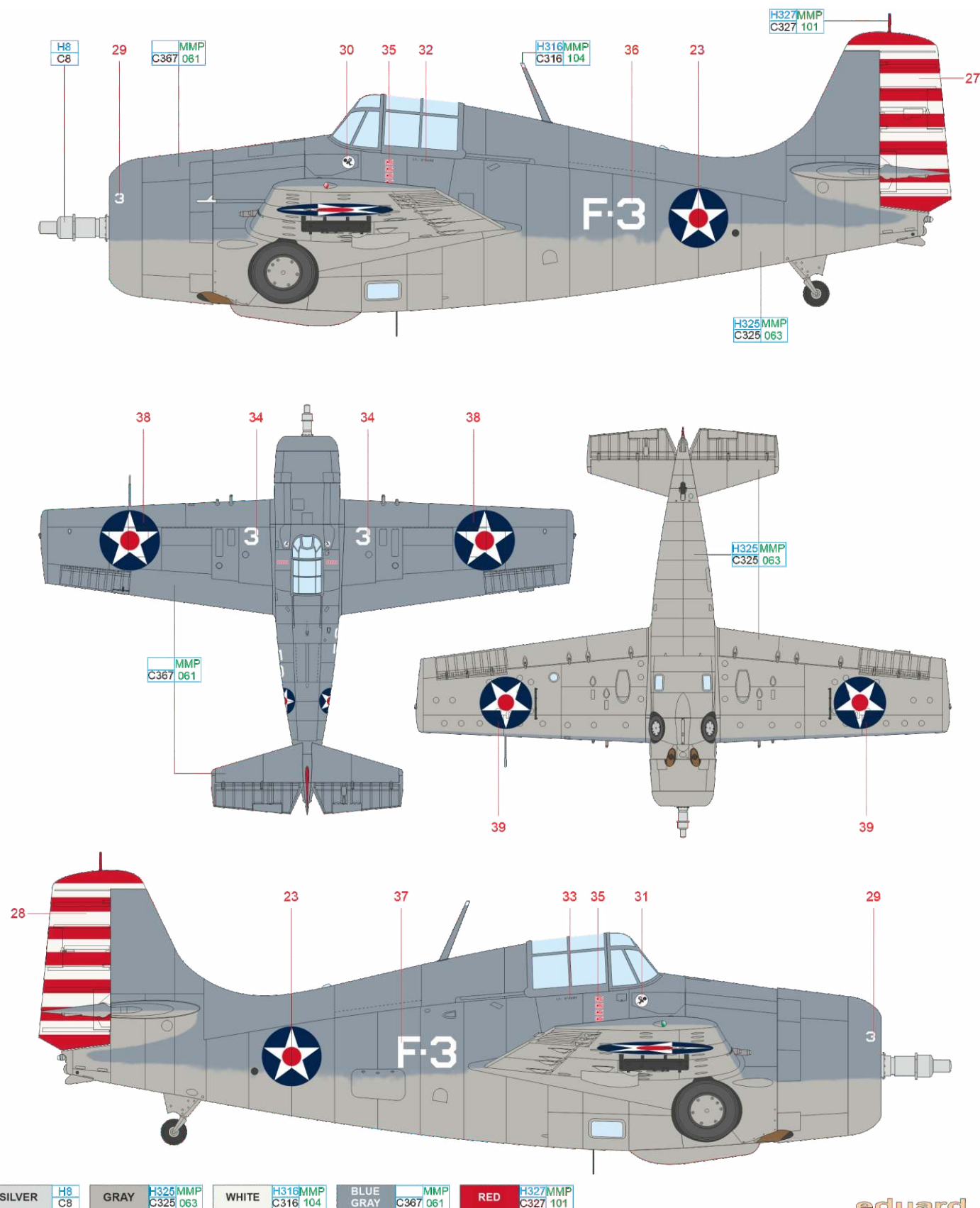
B VMF-111, armádně-námořní vojenské cvičení, Louisiana, Spojené státy americké, listopad 1941

K 30. prosinci 1940 bylo zavedeno nové kamuflážní schéma, jež mělo nahradit meziválečné barevné provedení. Všechna letadla startující z lodí měla podle tohoto rozkazu dostat na všech plochách nátěr barvou Light Gray FS 36440. V této kamufláži se Wildcaty jednotky VMF-111 od letectva námořní pěchoty zúčastnily rozsáhlého vojenského cvičení. Jejich označení bylo doplněno o červené kříže na horní i spodní ploše křídla a z obou stran trupu. Tyto kříže označovaly jednu z „bojujících“ stran těchto manévřů.

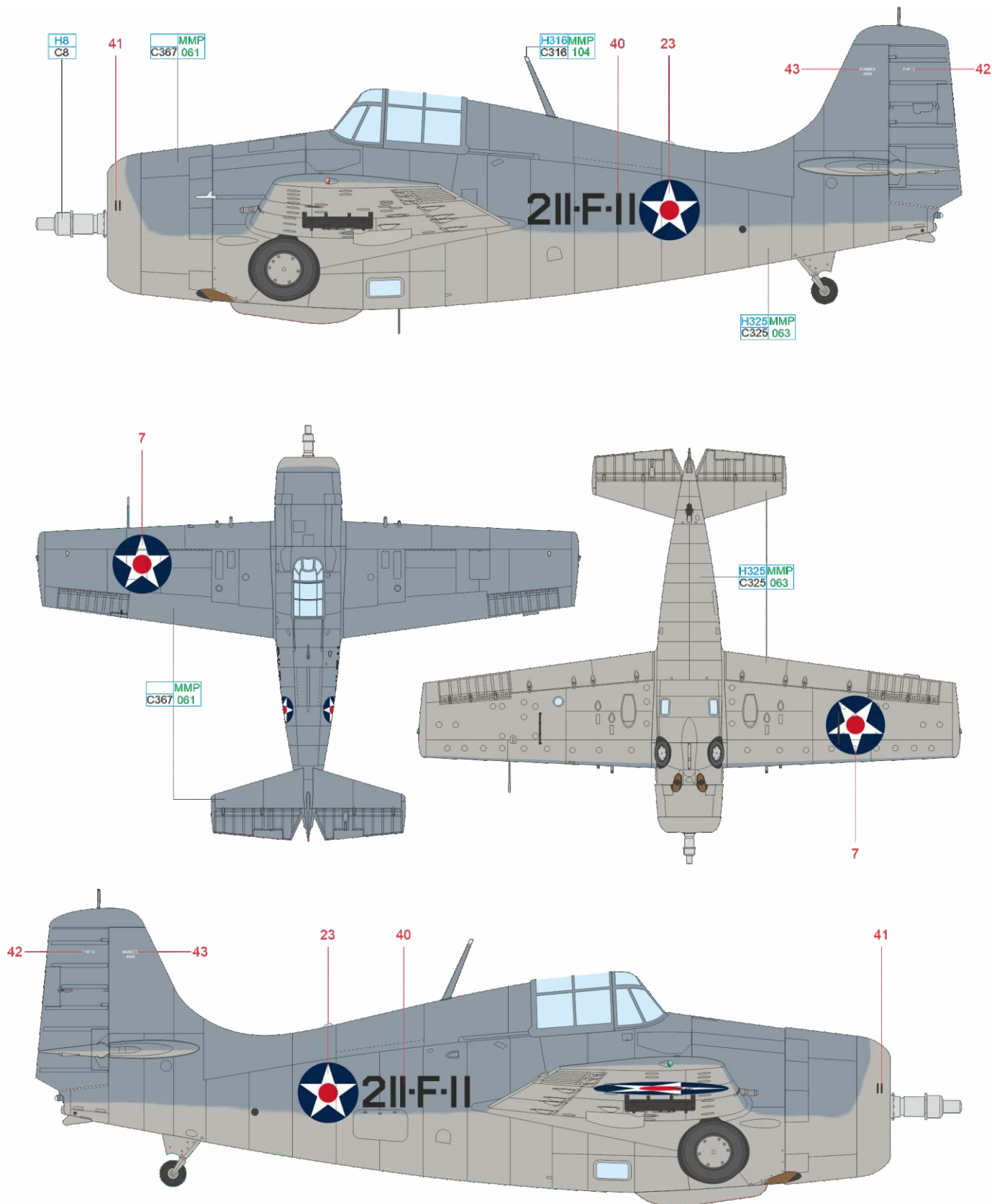

C Lt. Edward H. O'Hare, VF-3, USS Lexington (CV-2), Havajské ostrovy, duben 1942

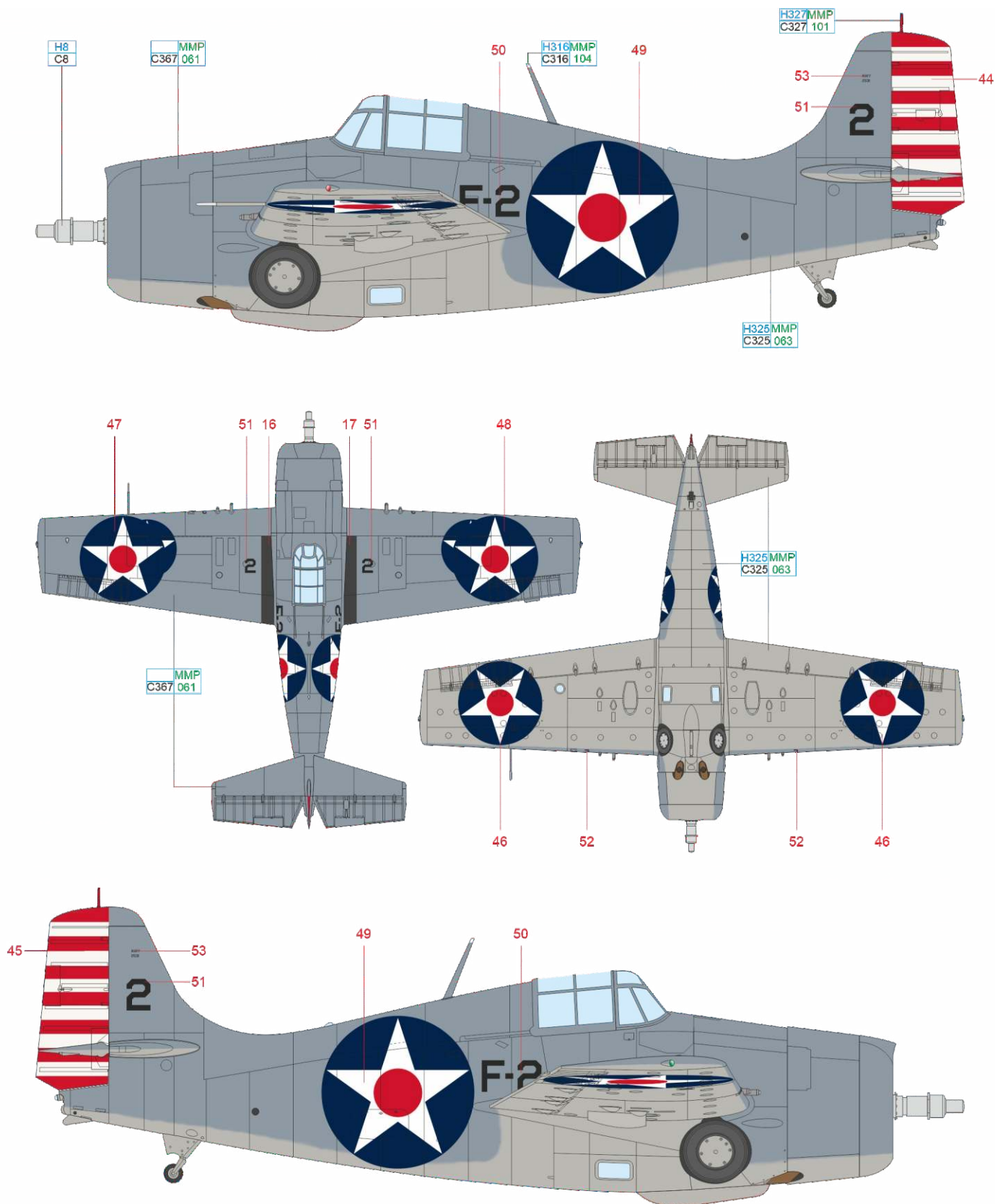
Edward Henry O'Hare se narodil 13. března 1914 v St. Louis v Missouri a po absolvování US Naval Academy v roce 1937 byl v hodnosti Ensign (přibližný ekvivalent: praporčík) odvelen ke službě na bitevní lodi USS New Mexico (BB-40). V červnu 1939 začal s leteckým výcvikem, který úspěšně ukončil v květnu 1940. Následovalo převelení k VF-3, působící z letadlové lodi USS Saratoga (CV-3). Slavná je akce z února 1942, kdy americké námořnictvo chtělo podniknout útok na přístav Rabaul na Nové Británii. Jeho uskupení Task Force 11 v čele s letadlovou lodí Lexington, na níž v té době pobývala jednotka VF-3, byl během přibližování k cíli prozrazen a Japonci k němu vyslali dva svazy bombardérů Betty. Druhému svazu se postavili pouze „Butch“ O'Hare a jeho wingman. Lt. O'Hare sestřelil tři Betty a další dvě těžce poškodil, čímž došlo k rozvrácení celého útoku. Nájezd na Rabaul byl v důsledku prozrazení odvolán a svaz zaútočil na jiné cíle... Po návratu na Havajské ostrovy byl Wildcat Lt. O'Hareho vděčným cílem fotografů, kteří jej zachytili na mnoha fotografiích. Jeho stroj byl na spodních plochách kamuflován barvou Light Gray FS 36440, horní a boční plochy byly nastříkány barvou Blue Gray FS 35189. Znaky na zádi trupu a na čtyřech pozicích na křídle doplnilo 13 červených a bílých pruhů na směrovce. Edward O'Hare se konce války nedožil, při noční akci 26. listopadu 1943, již v kokpitu Hellcatu, byl pravděpodobně zasažen a zřítel se do moře. Jeho tělo nebylo nikdy nalezeno, i když někteří svědci tvrdili, že viděli padák. O'Hare se před válkou usadil v Chicagu a město po něm v roce 1949 pojmenovalo své letiště.

První japonský pokus o obsazení atolu Wake proběhl 11. prosince 1941. Po předchozím bombardování zůstaly jednotky VMF-211 pouze čtyři letuschopné Wildcaty a jedním z pilotů, který pomohl invazi na Wake odrazit, byl Captain Henry Talmadge Elrod, který při předchozích náletech sestřelil dva japonské bombardéry G3M Nell a při náletu na japonskou invazní flotilu zasáhl 45kg bombou torpédoborec Kisaragi, který krátce nato explodoval. Podle některých zdrojů se trefil do prostoru hlubinných náloží, jejichž detonace loď poslala ke dnu se všemi 157 muži na palubě. Dotírající letouny a střelba 127 mm pobřežních baterií donutila japonskou invazní flotilu ke stažení. Druhý pokus učinili Japonci 23. prosince 1941, v té době již nebyl na ostrově jediný letuschopný Wildcat, proto se Capt. Elrod zapojil do pozemních bojů, během nichž vedl obránce z řad námořní pěchoty dokud nepadl, za což byl posmrtně vyznamenán Medailí cti. Wildcat s označením 211-F-11, na němž dosáhl svých úspěchů, byl na spodních plochách kamuflován barvou Light Gray FS 36440, horní a boční plochy byly nastříkány barvou Blue Gray FS 35189. Znaky na křídlech nesl pouze na dvou pozicích, trupové označení doplňoval malý znak na zádi.

Elbert Scott McCuskey se narodil 8. února 1915 v arkansaském Little Rocku, po studiích na univerzitách v Alabamě a v Arkansasu se 28. května 1938 přihlásil k námořnímu letectvu. Po úspěšném absolvování leteckého výcviku byl v hodnosti Ensign v říjnu 1939 převelen k VS-41 na palubu USS Ranger, ale v červenci 1941 byl přerazen k VF-42 na palubu USS Yorktown, na níž sloužil až do července 1942. Následně až do června 1943 učil mladé námořní piloty leteckému umění, poté se vrátil k operačnímu létání ve funkci velitele jednotky, nejprve VF-6, od března 1944 velel VF-8. Obě tyto jednotky již létaly s Hellcaty. Během bojů 2. světové války dosáhl 13,5 sestřelu. I po válce zůstal námořnictvu věrný, do důchodu odešel v červenci 1965. Zemřel na infarkt 15. června 1997. V tomto Wildcatu docílil sestřelu Zera během Bitvy v Korálovém moři. Stroj byl kamuflován stejnými barvami jako Wildcat Lt. O'Hareho, i marking byl podobný, jedinou změnou bylo domalování velkých amerických znaků na trupu a křídle. Zajímavostí jsou původní znaky na křídle jež „vykukují“ zpod nových.

Během památné Bitvy o Midway, jež znamenala změnu v rovnováze námořních sil v Pacifiku, se leteckých bojů proti japonské flotile nezúčastnila pouze letadla z letadlových lodí, ale i jednotky ze samotného ostrova Midway. Stíhací jednotkou startující z tohoto ostrova byla VMF-221, která proti útočícím japonským letounům vyslala své Wildcaty a Buffaly. V kokpitu Wildcatu s označením 22 seděl Captain John Francis Carey, jenž během útoku na přilétající japonský svaz sestřelil bombardér B5N Kate, ale následně byl jeho Wildcat poškozen doprovodnými Zery. Carey sám byl zraněn na noze, přesto se dokázal vrátit zpět na Midway a s poškozeným strojem přistát. Létání se věnoval i po vyléčení zranění, dožil se konce 2. světové války a službě u letectva USMC zůstal věrný i poté. Zúčastnil se Války v Koreji i ve Vietnamu a do zaslouženého důchodu odešel 30. června 1965 v hodnosti Colonel (plukovník). Zemřel 12. prosince 2004. Wildcat, s nímž Capt. Carey dosáhl zmíněného sestřelu, byl kamuflován barvami Blue Gray a Light Gray, z výsostného označení má již dle rozkazu z 15. května 1942 odstraněnou červenou barvu. Stejně tak byly zastříhány kamuflážní barvou červené a bílé pruhy na směrovém kormidle.

